

הגלבייה

בזכות הבעיות האורולוגיות שלי הושלמה ההשתלבות המשפחתית במרחב המקומי

הבריזה בילד אין גלבייות

עירום כשלגופי רק עם חולצת טריקו קצרה, לא נעים. ללבוש מכנסי פיג'מה, מכנסים קצרים או ארוכים לא נוח.

ביאוש דפדפתי במדורי האופנה של העיתונים היומיים והנה ראיתי אותו. הבגד המושלם למצוקה שלי: גלבייה. הבגד היחידי שבני המקום וגם אבותינו שחיו פה לפני אלפי שנים התהלכו בו. אותה גלימה ארוכה ללא כפתורים, ללא רוכסנים, ללא הפרעות, מכסה את גופך מהכתפיים ועד הברכיים. הבגד שהכי מתאים למזג האוויר הלוהט של האזור. הבריזה החמימה נושבת מתחתיתו, עוברת בברכיים וזוחלת לאורך הגוף כלפי מעלה. בדרך היא מייבשת את הזיעה ומקררת את הגוף, ולבסוף משתחררת דרך הצווארון. הבגד שיתפור לי את כל הבעיות הטכניות הנוכחיות וגם יסתיר אותן. התקשרתי לחנות שמתמחה בגלבייות אופנתיות (אם כבר אז כבר) והגלבייה בדרך אליי. כך, בעזרת האורולוגיה והגלבייה, השלמתי את המהלך שהחלו הוריי. השתלבותי במרחב המקומי.

לפחות אצלי, השינוי האחרון. הגעתי לגיל בו לחלק מהגברים מתרחשות התפתחויות אורולוגיות המצריכים פרוצדורות רפואיות. המפגשים הראשונים היו בבית החולים, בו חיברו אותי לאותו מכשיר עינויים המיועד לגברים בלבד בשם קטר. אתה צריך להסתובב במסדרונות המוסד הרפואי עם המכשיר המסורבל, שכולל צינור המחובר לחלק הבטן התחתון מצדו האחד ולשקית מצדו האחר של הצינור. אתה מחובר אליו כמו מאומת קורונה לאזיק אלקטרוני. הולך איתו, יושב איתו, ישן איתו, מתקלח איתו. וכמו כלואים במעצר הולכים אסירים, סליחה - גברים המחוברים גם הם לאותה קונסטרוקציה מסורבלת, הלוך ושוב במסדרון, מחכים שהזמן ירפא חולים. באחד הביקורים הודיע לי הרופא: אתה משתחרר, אבל צריך להיות מחובר עוד כמה ימים למתקן בביתך. בעוד שבוע תחזור ונסיר אותו. המבוכה השתלטה עליי, אבל ברמה הפרקטית. איך אתפקד בבית שבוע ימים? סקרתי את האלטרנטיבות. להסתובב

באמצע המאה הקודמת נמלטו הורי מאירופה הבוררת והגיעו למרחב השמי בפלסטינה. עולם זר ומנוכר, אוכלוסייה עוינת, מזג אוויר שונה, תפריט אחר, תרבות זרה, ביגוד אקזוטי. במקום הקור והאפרוריות האירופאית קיבלו את פניהם שמש לוהטת, שרב ויובש. התנאים הקשים בארץ החדשה לא ריפו את ידיהם. אם הארץ לא מתאימה למה שאנחנו רגילים, אנו נשנה ונתאים אותה למה שאנחנו מכירים. נהפוך את ארץ ישראל לאירופה קטנה.

ראשית הסתערנו על הבנייה. אדריכלים מגרמניה בוגרי אסכולת הבאהאוס חשבו שים זה רע, מביא רוחות ומחלות. כדי לא להוביל חלילה את הבריזה לתוך העיר נבנתה תל אביב הקטנה עם גבה לים התיכון. רוב הרחובות הראשים מקבילים לים. הרחובות בן יהודה, אלנבי ואבן גבירול מתוכננים כנגד כל הגיון אקולוגי מקומי. צל זה רע והשמש הקופחת זה טוב, כי במרכז אירופה מחפשים את החום. לכן מרכזי הערים ורחובותיהן מתוכננים ללא הצללות וללא עצי צל.

בתחילה העיר הייתה מלאה במסעדות עם אוכל מרכז אירופאי כבד. אבל לאט לאט בלמנו והפכנו כיוון. את תבשילי הכרוב האדום המרנו בסלט ירקות קצוץ דק. את ממרח הכבד העשיר בטחינה ואת תבשילי הקדירה הדורשים בישול ארוך החלפנו בפרגיות על האש. את התרבות הקולנירית של העולם הישן שארנו לערבי נוסטלגיה. גפילטע פיש בפסח, גולאש הונגרי ולביבות בחנוכה. את מאפייני התרבות של אירופה הקלאסית כמו האופרות של פוצ'יני והמוזיקה של מוצארט, שדורשים אולמות ממוזגים ואקוסטיים, המרנו כנגינת כלי תיפוף וסלסולים באוויר הפתוח.

בנושא אחד לא חל כמעט שינוי, בבגדים. את המכנסים הארוכים והלא מתאימים למזג האוויר המקומי שהבאנו מאירופה הקרה השארנו כפריט הלבוש העיקרי. אבל אז הגיע,